

sirotčí pokladny složil. Ze spisů není vidno, že z tohoto vkladu bylo později buď z úroků nebo z jistiny něco vybíráno. Dne 29. října 1923 navrhla nemanželská matka a současně poručnice u poručenského soudu, by soud přidržel nemanželského otce ku placení výživného pro nemanželské dítě, nejméně 60 Kč měsíčně n e b o, by nemanželský otec vypravil dítě řádně do učení. Návrh ten odůvodnila tím, že se majetkové poměry nemanželského otce podstatně zlepšily, že hoch chodí do II. tř. měšť. školy a že by ho ráda nechala měšťanskou školu ukončiti. Především jest zabývatí se výtkou dovolací stížnosti, že prý tato věc není předmětem nesporného soudnictví a že smír bylo by možno změniti jen cestou sporu. Výtka tato není odůvodněna. Kdyby se vzal za podklad nové úpravy vyživovací povinnosti otcovy r o z s u d e k, jímž byl stěžovatel za otce uznán a k placení výživného odsouzen, byla by ovšem změna tohoto rozsudku pouhým usnesením v cestě nesporné vyloučena (plenární usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. října 1921, čís. pres. 1027/21 uveřejněné ve sbírce Dr. Vážný pod č. 1224). Avšak o to tu nejde, nýbrž jde tu o jeden z případů, které řešeny byly zdejším plenárním usnesením ze dne 19. prosince 1922, čís. pres. 1107/22 (uveřejněným v čís. 2101 sbírky Dr. Vážného), totiž, kde v ý ž i v n é, d o - s u d s m í r e m u r č e n é, má býti znova upraveno pro podstatnou změnu v potřebách dítěte nebo v otcově hospodářské mohoucnosti nebo po té i oné stránce. V tomto případě jde o smír, teprve po rozsudku uzavřený, podle kterého složil nemanželský otec n a m í s t ě p l n ě n í v ý ž i v n é h o ú h r n n ý p e n í z v ý ž i v n é h o pro budoucnost. V takovém případě jest podle onoho plenárního usnesení postupovati podle druhého odstavce Šu 16 čís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 276 ř. z. a výživné upravití zase cestou nespornou. Nepadá tu na váhu, že smírem nebylo ujednáno výživné v jednotlivých splátkách, neboť smluvené odbytné mělo býti náhradou za výživné pro budoucnost, mělo tedy vyplniti též úkol, jako výživné samo.

Čís. 3554.

Nelze povolití odklad exekuce vyklizením (§ 42 čís. 1 ex. ř.) na základě výpovědi dané nájemníku, domáhá-li se podnájemník proti pronajímateli zjištění, že mu proti němu přísluší přímé právo nájemní.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, R II 78/24.)

Na základě exekučního titulu proti nájemníku vedl vymáhající věřitel exekuci proti podnájemníku. Podav žalobu na vymáhajícího věřitele, že mu přísluší nájemní právo k vyklizovanému bytu, domáhal se podnájemník odkladu exekuce. S o u d p r v é s t o l i c e odklad povolil, r e - k u r s n í s o u d žádost za odklad zamítl. D ů v o d y: Východisko rozhodnutí musí tvořiti úsudek o tom, zda v tomto případě běží o žalobu podle Šu 42 čís. 1 ex. ř., poněvadž jen v tomto případě jest odůvodněn návrh, aby byla exekuce odložena. Lze se proto zabývatí rozbořem ža-

loby v tomto směru, aniž by se tím předbíhalo rozhodnutí sporu. V žalobě domáhá se žalobce zjištění, že mu proti žalovanému přísluší právo nájemní a že následkem toho je exekuční titul neplatný. Avšak případné zjištění nájemního práva žalobcova nemůže míti za následek neplatnost exekučního titulu, nehledíc ani k tomu, že takového výroku by se mohla domáhati pouze strana, které se exekuční titul přímo týká, nikoli však osoba třetí. Přes ono znění žalobní žádosti není zde žaloby podle Šu 42 čís. 1 ex. ř. obsahově, nýbrž jen formálně a bylo proto neprávem odloženo exekuce povoleno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursními vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, na které především sluší stěžovatele poukázati. Rekursní soud správně si položil otázku, zda jde o žalobu dle Šu 42 čís. 1 ex. ř., neboť jenom podání t é t o žaloby odůvodňovalo by v tomto případě, ve kterém jiný důvod pro odložení nebyl uplatněn, aby návrhu na odložení bylo vyhověno. Tuto otázku rekursní soud musil řešiti, a nesejde na to, že tímto řešením bylo zdánlivě předběhnuto konečné rozhodnutí rozepře. Dlužno uznati, že rekursní soud právem zodpověděl tuto otázku v ten rozum, že žaloba, o niž tu jde, není žalobou Šu 42 čís. 1 ex. ř. Důvod Šu 42 čís. 1 shoduje se s důvodem Šu 39 čís. 1 ex. ř. Proto musilo býti prozkoumáno, zda žalobním návrhem požadované zjištění, že žalobce je nájemníkem bytu, i kdyby této části žalobního návrhu mohlo býti vyhověno, mělo by za následek dále požadované zrušení exekučního titulu, jímž jest usnesení soudu 1. stolice ze dne 25. října 1923. To je ovšem vzhledem ku předpisu Šu 411 c. ř. s. samozřejmě s hlediska materiální právní moci, jejímiž předpoklady je totožnost rozepře nejen ohledně osob, nýbrž i ohledně věcí, že třetí osoba nemůže žalobou zasáhnouti pravoplatně upravený poměr právní dvou stran, že se nemůže do tohoto takto s konečnou platností upraveného poměru právního vmísiti, jmenovitě nemůže s v ý m nárokem docíliti jednostranného zrušení tohoto právního poměru, byť i usilovala s ním se stotožniti a byť i tato úprava na základě právní povahy podnájemního práva, které arcí nyní popírá, vytvářila z důvodu Šu 568 c. ř. s. jistou totožnost zájmové sféry. To rekursní soud správně vystihl. Nemůže tedy míti žaloba v zápětí zrušení exekuce dle Šu 39 čís. 1 ex. ř., ale pak také nemůže dojíti k odložení exekuce dle Šu 42 čís. 1 ex. ř.

Čís. 3555.

Nechť uplatňuje se nemanželský původ dítěte odporem anebo žalobou, jest i lhůtu Šu 158 obč. zák. počítati ode dne, kdy se manžel dozvěděl o narození dítěte bez ohledu, zda se přesvědčil, že dítě není jeho.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Rv II 817/23.)